

vytanou vždy v okamžicích, když je mým.

Nedaleko Kyjova je na kopci u silnice kamenný kříž, postavený zde rodinou, které se již před mnoha desítkami let dostalo té milosti, že se po dlouhém odloučení šťastně vrátila do rodného domu. Na místě, odkud uviděli v noci při návratu první světýlka oken domů ve vesnici, pak nechali na poděkování Pánu Bohu za vše dobré, vztyčit onen kříž. Dnes se u něj krásně odpočívá ve stínu dvou vzrostlých lip a vždycky mi přijde na um, jaká to asi musela být radost, když po všech těch útrapách, úzkosti, strachu a smutku, spatřili v temné noci světlo domova! A jaká asi musela být jejich víra a zbožnost, když pochopili, komu jsou vděční za toto prožitě milosrdenství! Neváhali svůj vděk dát nejvo i navenek a pro upamatování se dalších generací na tuto událost se vydali z peněz, aby postavili pamětní kříž. Kolik asi tak radostných modliteb, důkůvzdání, chvály a úsměvů stoupalo z tohoto místa k nebi!

To ve Veselí nad Moravou je zase jiný nenápadný, prostý a zubem času již poznamenaný kříž. Kdo dnes ještě ví, že se zde na tomto místě stala politováníhodná tragédie, a to když důstojnická čest a aristokratický původ velel mladíčkému důstojníkovi vzít si život pro ztrátu svěřené mu plukovní pokladny. Co na tom, že byl o pokladnu v noci a při spánku okraden těmi, co mu poskytlí přístřeší. Ačkoliv nenesl vinu na tom, že pluk zůstal bez prostředků, bylo tak na něj stejně všemi pohlíženo. Mladá horká hlava neunesla to příkoří a potupu, a tak, jak se v té době očekávalo od důstojníka modré krve, sám svou nešťastnou hlavu proděravěl výstřelem z pistole. Občas u tohoto zavřčeného

a polozapomenutého kříže mimo centrum všeho dění spatřím malou kytičku nebo vyhaslou svíčku. Jakoby je tam nosila ona cizí šlechtična, která údajně tuze ztrátou svého syna strádala. Kolik žalu, zoufalství, pocitu marnosti a potoků slz, ztělesňuje tento kříž! Kolik úpěnlivých proseb, bolestných stenů a smutných pohledů plynulo k nebi odsud z tohoto místa!

A jak je to asi s těmi halenkovičskými či kyjovskými kříži, co ty ukrývají ve své minulosti? Čeho jsou svědky a o čem k nám mluví? Znáš třeba ty, kdo čteš tyto řádky, odpověď? A jak je to vlastně s těmi našimi životními kříži? Chápe-me je vůbec jako impulsy k obrácení, ke vzdání díky a úcty Bohu, jako cestu ke smíru a lásce, jako cestu k nalezení útočiště a pokoje?

Doufám a věřím, že naše nitra nejsou jak pustá planina, ba naopak, že oseta jsou kříži, jak moravská krajina!

Igor Šišák

**Ty Zmrtvýchvstalý, sestoupils do smrti
a ke všem, které smrt pohltila.**

**I ve mně sestup do všech míst,
která jsou mrtvá,
do všeho, co čeká na tvůj život
a na tvé světlo.**

**Tys skutečně vstal z hrobu
a vedeš mrtvé k životu,
ztemnělé ke světlu
a hříšníky k smíření s Otcem.**

**I ve mně vstaň z mrtvých
ze všech mých hrobů,
a všechno mrtvé ve mně zburcuj k životu.
nepěkné proměň
svým milujícím pohledem
a mou vinu vlož do čekající náruče Otce.**

Georg Lengerke

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST KYJOV

FARNÍ LISTY

ZVLÁŠTNÍ VYDÁNÍ | VELIKONOCE | 2017

VELIKONOČNÍ RADOST

S odcházející zimou vyhlížíme nejen jaro, hřejivé paprsky slunce a nový hospodářský rok, ale též duchovní obnovu a radost z velikonočního vzkříšení. Od dětství jsem vnímal čas před Velikonocemi jako čas něčeho nového, očistného a rodícího se. Pochopitelně to nebylo jen jarním úklidem, v jehož průběhu domácnost opustily zbytečnosti a vše bylo gruntováním uvedeno do nového hávu.

Nádherným symbolem nového života přicházejícího po čase studené prázdnoty a temnoty byly a jsou ve své nádherné prostotě sněženky a jiné drobné kvítí, deroucí se směle skrz zbytky sněhu a vymrzlou zem na světlo světa. Do toho prozatím slabé a nesmělé trylky ptáků a sem tam osamocená bzuzící včela zkřehlá chladem, zmatečně hledající první květy. Ve vzduchu cítím vždy náboj očekávání, naděje a jistoty nekonečnosti života, přítomného v každém tvorů a rostlině, co jich jen na této planetě je. Vzduch je prosycen zvláštními prchlivými vůněmi, jemnými tak, že sotva přišly, už mizí v dálí.

A pak tu máme naše stařenky, zase vysedávající na lavičkách v poledním slunci, které do nich vlévá oceán vitality. Hospodáři už mhouří oči příjemnou představou, jakápak bude letos úroda, zatímco paprsky slunce teprve táhnou životodárnou vodu do kmenů révy. Toto všechno a spousta dalšího

vidíme a vnímáme rok co rok. Je to tu zas a znovu.

I v nás, po čase stráveném na poušti vlastního vnitřního boje s pokušením a odříkáním, po čase zimního nedostatku a sebezpytování, se rodí něco zcela nového. V těchto nádherných kulisách jara prožíváme velikonoční události. Smrt a vzkříšení našeho Pána Ježíše Krista. Podivuhodná tajemství Kristovi smrti a vzkříšení jsou paradoxně každoročně prožívány každým z nás tady a teď, jen si to uvědomit. I v nás a v přírodě v těchto dnech něco starého odchází a rodí se něco nové. Po zimě vždy přichází jaro a po noci zase den. Smrti nic nekončí, život se ubírá svou cestou v nepřebornosti svých forem, tak jako Duch Svatý vane všemi směry. Máme však oči, abychom neviděli a uši, abychom neslyšeli. A tak jsme stále slabí, malověrní, malomyslní, pošetilí a lneme zejména k tomu, co můžeme uchopit a vzít za své. Když ne rukama, tak aspoň myslí. Lopotně se pak mnohdy potýkáme s pochopením tajemství víry, kdy hlásáme, že „Tvou smrt zvěstujeme, Tvé vzkříšení vyznáváme, na Tvůj příchod čekáme“. Nevidíme, že jsme sami v naší přítomnosti aktéry úžasného divadla SVĚT, který je skryt v Bohu a Bůh je skryt v něm. Stejně jako Kristus o Velikonocích vstal z mrtvých, i my vstáváme, a to nejen symbolicky, s jarem k novému životu.

Igor Šišák

JEŽÍŠ SE ROZHODL ŽÍT JAKO ZKRACHOVALEC

*Ježíš se nespojoval s mocnými,
ale rozhodl se žít
jako zkrachovalec.
Z lidské slabosti
udělal svoji největší sílu.*

Až do poslední chvíle očekávají apoštolové nějaký velkolepý trik

Všechno jde dobře... dokud Ježíše nezatkou. Ježíš je mladý, je mu pouhých třiatřicet a neudělal nic špatného, kromě toho, že kázal radostnou zvěst; nešířil žádné politické slogany, nikdy nevyzýval ke vzpouře. Pouze předával poselství pokoje a lásky. A i když to někdy dělal způsobem prudkým či šokujícím, za to se přece do vězení nechodí. Apoštolové si z toho moc těžkou hlavu nedělají: Ježíš se z toho dostane. Nejenže má čistý rejstřík, ale navíc je to Boží Syn, na to nesmíme zapomínat. Vrátil zrak mnoha slepcům...

Apoštolové znají Ježíšovy způsoby, takže se správně domnívají, že před celým tribunálem zázrak neudělá. Bude stačit, když řekne některé z těch slov; jejichž tajemství zná, a bude hned osvobozen. Apoštolové si pamatují, jak Ježíš zachránil před ukamenováním cizoložnou ženu pouhou výzvou: Kdo z vás je bez hříchu, hod' první kámen... Přichází proces. A Ježíš neříká nic. Nic! Nechává se nespravedlivě odsoudit! A ne k několika dnům ve vězení... Ne! Podstoupí nejhorší trest té doby, nejohavnější mučení: ukřižování... To je absurdní.

Až do poslední chvíle očekávají apoštolové nějaký velkolepý trik. Nemůžou uvěřit tomu, že jejich fantastická epopie končí, promiňte mi ten výraz,

v hajzlu... Ale přesně to se stane. Úžasné dobrodružství Božího Syna na zemi končí palčivým neúspěchem. Dokonalým, ubohým, směšným fiaskem: Ježíš se nechá ukřižovat jako obyčejný ničema. Tak a je konec! Apoštolové se mohou vrátit domů... Jejich dobrodružství je krach na celé čáře!

Zapřít Ježíše se zdá pro apoštoly nutnost, aby mohli přežít

Ježíšův krach je tak nesnesitelný po všem, co apoštolové dělali, co prožili, že každý z nich, jeden po druhém, Krista zapře. A je to přirozené. Protože pro člověka je přijetí takového neúspěchu nepřijatelné. Zapřít Ježíše je pro ně reflex, diktovaný instinktem přežití. Ježíš se zamýšlel celý život ukazovat po boku slabých a ukončit jej halasným neúspěchem. Jistě, vstane z mrtvých... Ale ukázal, že k tomu, aby se znovu narodil, musel jako člověk zemřít. Ježíš si z lidské slabosti udělal svoji největší sílu.

*zpracováno podle knihy
Thierry Bizot: Anonymní katolík*

ŠŤASTNÁ SAMARAŇKA

V průběhu postní doby jsme si připomněli obraz známého evangelního příběhu, v němž osamocený a unavený Ježíš žádá u studny samaršskou ženu s nevalnou pověstí o vodu. Nádherná scénérie Ježíše a ženy, příslušející ke komunitě Židy zapovězené, navíc ženy opovrhované a poznamenané mnoha životními pády. Přesto, nebo snad právě proto, Ježíš žízni nejen po vodě, ale především po jejím obrácení. Vždyť přišel nalézt a zachránit, co bylo ztraceno!

Člověka hned napadne, jak by tak šlo

na poslední chvíli.

Je tomu již pět let, co se na poslední celostátní setkání do Žďáru vydali tři odvážlivci z naší farnosti. Vytáhni si proto kalendář, zapiš si datum, přihlas se a budeme se těšit i na tebe! Cím větší kupa mladých, tím líp pro nás, protože kde jsou dva nebo tři, tam je i Pán uprostřed nich. A hlavně se neboj, protože tohle je naše letošní motto! Další setkání na celostátní úrovni bude zase až za pět let, proto neváhej a přijed' se zapojit už letos mezi optimisty očekávaný desettisícový dav.

Na své zážitky z minulých setkání vzpomínají i naši farníci, kteří nám mohou být inspirací:

- Atmosféra setkání mě intenzivně posilovala ve víře. Vidět kolem sebe tolik nadšených mladých lidí zapálených pro Boha v celorepublikovém měřítku je něco jiného než setkání mládeže na děkanátní úrovni.
- Je to skvělé místo pro setkání se starými známými nebo i novými tvářemi.
- Během setkání jsem zažila jednu z nejlepších zpravodí.
- Využil jsem nabídky workshopů a neprohloupil jsem. Líbila se mi taky možnost setkat se s otcem arcibiskupem.
- Společné akce tohoto typu posílily společ. mladých. Měli jsme možnost poznat se i jinak než sezením na faře.
- Vrstevníci mají možnost zakusit Kristovu přítomnost uprostřed relativismu a hodnotového chaosu dnešního světa.

A protože už je většina z oslovených pamětníků ve svazku manželském, zvu je i ostatní manžele a děti na pouť rodin, která je součástí nabitého programu a skutečně se v sobotu 19. srpna na Svatém Kopečku. A aby nám spolu bylo dobře a přálo nám nejen počasí,

tak prosím všechny o modlitbu pro požehnání chystaného díla.

Podrobnější informace a pravidelné příspěvky k setkání najdeš na <https://olomouc2017.signaly.cz/>.

Za přípravný tým

Magdaléna

KŘÍŽE MORAVSKÉ KRAJINY

Je to již nějaký čas zpátky, co jsem pod dojmem cesty do malebných Halenkovic nedaleko Zlína napsal pár řádků halenkovickým farníkům. Díky svým přátelům z této farnosti, kteří se snaží rozhybat dění v místním společenství věřících, se nakonec mé úvahy objevily i v jejich farním zpravodaji. Jelikož je čas velikonoční, kdy je kříž v popředí našeho zájmu, rád se o své zamyšlení nad křížem podělím i s vámi, farníky mé domovské kyjovské farnosti.

Je 4. dubna 2014 a já mířím z Hodonína do Halenkovic. V kolonách aut se jede pomalu, a tak se mohu po očku radovat nejen z kvetoucí přírody poblíž silnice, ale i obdivovat krásu celé krajiny vůkol, kterou si ke svému užitku podmanily ruce našich předků. Nejde si přitom nevšimnout těch křížů co je kolem cest, v polích, všelijakých kapliček, poklon nebo jen svatých obrázků přibitých na kůlech či stromech.

V hlavě se mi honí otázky, proč zrovna zde na tomto místě měl kdosi potřebu, sílu a trpělivost vztyčit kříž. Co ho k tomu vedlo, co se zde událo, jaký je genius loci tohoto místa? Fantazie pracuje naplno, v představách se míhají události vznešené, radostné, smutné i hrůzostrašné.

Vzpomínám na příběhy některých křížů ze svého kraje, které mi na mysl

přehled o aktuálním děkanátním dění pro mládež. Pokud vás zajímá, co se v děkanátu děje a jaké jsou možnosti, dejte naší stránce „To se mi líbí“ a nic už vám neunikne.

Závěrem bych chtěla poděkovat všem, kteří se za nás mladé modlí, také těm, kteří se aktivně zapojují a nasazují své síly pro druhé a samozřejmě našim milým kněžím, jejichž podpory si velmi vážíme.

Za tým animátorů a mládež děkanátu
Eliška

Děti se moc nezabývají ani minulostí ani budoucností, ale především – a to se nám dospělým stává zřídka – naplno prožívají přítomnost.

(Jean De La Bruyère)

PODĚKOVÁNÍ

Chci vyslovit velký dík všem holkám a klukům děkanátního společenství, též kaplanovi pro mládež P. Janu Liškovi. Dík za všechny akce pro mladé, které organizují.

Doma máme nejmladšího 14 letého syna. Když jsme mu řekli, že by mohl jet na víkendovku do Milotic, moc se mu nechtělo. Přesto jsem ho přihlásila. Děcka potřebují od nás rodičů trochu postrčit. Z Milotic přijel unavený, ale nadšený z prožitých chvílí se svými vrstevníky a kněžími P. Janem Liškou a P. Pavlem Kaškou. V dnešní době je moc důležité, aby si mladí našli kamarády a společenství.

Pro naši střední generaci postrádám podobný program. Žijeme v rodinách, kde naše děti studují, zakládají svou vlastní rodinu a odchází z domova. My, rodiče a manželé, zůstaneme často doma sami. Byla bych ráda za duchovní obnovu nebo přednášku, bese-

du, abychom se povzbudili a dokázali prožívat v pohodě a spokojenosti tuto novou životní situaci. Proto chci poděkovat našemu kaplanovi P. Markovi za jeho krátké, povzbudivé promluvy.

Přeji nám všem radostné a pozeňhané prožívání každého všedního dne.

Marcela Hochmanová

DOPIS PRO VŠECHNY MLADÉ

V průběhu posledních týdnů jsme mohli slyšet dva pastýřské listy, které věnoval otec arcibiskup právě nám, mladým. Do třetice všeho dobrého se na Vás obracím i já, ač nepišu z arcibiskupské kanceláře, ale studentského pokoje, abych Vás ujistila, že se máte v létě na co těšit. Přípravné týmy už pracují o sto šest, zajišťují jak ubytování na postelích, tak chutné jídlo i kafe a zajímavé hosty. A přihlášených postupně přibývá, což nás těší.

A o čem, že je řeč? No přece o letošním setkání mladých, které se uskuteční 15. až 20. srpna v Olomouci a je určeno právě tobě, pokud je ti od 14 do 30 a máš chuť něco se sebou dělat. Poměrně často slyšíme vzpomínaná slova papeže Františka, který nás v Krakově povzbudil v aktivitě a absenci pohovkové mládeže. Nechtě je tedy celostátní setkání mládeže naší osobní výzvou se posunout nejen fyzicky, ale také duchovně.

Zvu tě, pokud jsi sportovní fanda, rád(a) zpíváš nebo by ses třeba raději duchovně ztišil(a). Program už se piluje a za necelou tisícovku budeš mít na jednom místě jak koncerty, katecheze, workshopy, tak otevřené sportoviště, kláštery a každodenní duchovní injekci. Pobyt je all inclusive a vyprodáno nemáme, přesto přihlášení nenecháme

tu nebožačku nejlépe zachránit? Dát jí nějakou brožurku ke čtení, nasměrovat ji někam k chrámu, rozesmát ji vtipným vyprávěním, nějak ji uhrnout nebo ohromit svou mocí, silou či krásou? Jak ji obrátit, jak dosáhnout toho, aby prozřela a žila v naději? Ježíš k tomu používá fantastickou taktiku, nám lidem naprosto cizí a nesmyslnou. Aby mohl obdarovat, sloužit, zachránit a obrátit kohokoliv z těch nejmenších, slabých a hříšných, stává se sám potřebným. Coby děťátko narozené v nuzném chlévě, coby poutník v krajích Galileje a Judska nemající nic ani střechy nad hlavou, coby v poledním žáru žíznicí pocestný, coby v Getsemanech zoufalý čekatel na popravu, coby trpící odsouzenec vlekoucí se ke Golgotě, coby umírající se zločinci na kříži...

Skrze tyto a další okamžiky svého prožívaného lidského života, naplněného nezbytnou mírou bolesti a utrpení, skrze svou vlastní potřebnost navazuje kontakt a oslovuje jako první konkrétní lidi s nimiž se setkává. Ježíš oslovuje jako první i samařskou ženu a prosí ji, aby mu dala napít. Ona je zaskočena, překvapena a zřejmě se i stydí... Kdo však na jeho oslovení reaguje, odpoví mu, zůstává jakoby zasažen... Najednou už nic není a nebude jako dřív. Samařská žena Ježíši odpoví, a tak se od něj dozví o živé vodě a najednou je plna touhy po ní. Tato její touha, to je ten dar, to je Ježíšova služba vedoucí k jejímu obrácení.

Přeneseně tak i v dnešní době můžeme vidět potřebného Ježíše v zástupech lidí, s nimiž se setkáváme. Nejde přitom jen o potřebnost ve smyslu materiální nouze, nedostatku peněz a jídla. Potřebným se nám stává vlastně kaž-

dý v našem okolí. Je na nás, abychom v potřebném viděli obraz potřebného Krista, odpověděli mu a nechali se naplnit živou vodou a nadějí. Živou vodou vyvěrající do všech stran z pramene vlastního srdce plného víry. Jen tak dojdeme toho, abychom byli světlem světa a solí země. Zprostředkovat druhým živou vodu z pramene svého srdce spojeného s Životem. Kéž se nám to daří jako Ježíši v případě samařské ženy!

IŠ

NECHTE DĚTI PŘÍCHÁZET KE MNĚ

Devadesáté druhé zasedání České biskupské konference, které proběhlo v lednu roku 2013, dalo podnět Sekci pro mládež ČBK, aby se se skupinou odborníků z různých oborů, hudebníků, lingvistů a liturgů věnovala problematice interpretování liturgické hudby nejen při bohoslužbách. Plodem téměř dvouletého úsilí je dokument, který biskupové v roce 2015 přijali, schválili a doporučili k následnému naplňování v praxi, jehož část bych teď ráda volně citovala: „Liturgická hudba je spojena s tím nejposvátnějším, co je v církvi prožíváno a co tvoří vrchol a zdroj činnosti církve, zvláště s eucharistií, ale též s ostatními svátostmi a denní modlitbou církve. Život křesťana se však odehrává v mnoha dalších rozměrech, které jsou také často doprovázeny hudbou a zpěvem. Jedná se o duchovní hudbu vhodnou k různým pobožnostem a projevům lidové zbožnosti, kam patří např. eucharistická adorace, křížová cesta, modlitba růžence, pobožnosti a poutě. Cílem liturgické hudby je prohloubit vztah s Bohem a posílit vědomí

důležitosti společné modlitby a shromáždění věřících. I pro tento druh hudby platí základní parametry: Jedná se o hudbu, která svou inspirací, svým cílem a určením má vztah ke křesťanské víře a je touto vírou utvářena. Zároveň je to hudba, která soustřeďuje celého člověka, aby se mohl otevřít Božímu působení, účastníky a posluchače vede k svobodnému a harmonickému společenství s Kristem uprostřed.“

Jsem velmi ráda, že i u nás ve farnosti působí těleso, které má za cíl táhnout druhé i sebe sama blíže ke Kristu, a že se mohou společně s Dominikem Hochmanem a Veronikou Pospíšilovou podílet na jeho chodu. Z vlastní zkušenosti vím, jak je důležité být už odmala součástí i užšího společenství než je celá farnost. Ve schůlčice a spolčů navazují děti vztahy se svými vrstevníky, hravou formou se vzdělávají v náboženské oblasti a navíc dávají kus ze sebe druhým. Právě tyto faktory často v pozdějším věku rozhodují, zda bude naše víra jen mechanicky naučená nebo skutečně živá. Proto se snažíme, aby byla činnost schůlčičky a spolča co nepestřejší a vždy směřovala ke stejnému cíli – blíž k Bohu i k sobě navzájem.

Co v tomto roce s dětmi prožíváme? Po Vánocích měla schůlčička víceméně volnější období. Scházeli jsme se pravidelně v pátek na zkouškách a také ve spolču a slyšet jste nás mohli především na středečních dětských mších svatých. V období postu jsme cvičili nové písně, část z nich jsme zúročili v neděli 2. dubna na křížové cestě, kterou jsme měli na starosti spolu s dětmi, které půjdou k 1. svatému přijímání.

V sobotu 8. dubna se uskutečnilo na faře **postní tvořivé odpoledne**, kterého jsme byli součástí. Svíčky, které

jsme tam s dětmi z farnosti nazdobili, půjdeme během velikonoční doby předat do domovů pro seniory a pokusíme se přinést do tamního prostředí radost z Kristova vítězství nad smrtí.

V neděli 7. května se uskuteční **Setkání schól** ve Bzenci. O naší účasti na této události se ještě jedná, nicméně už teď bychom vás tam rádi pozvali. 9. června nás čeká Noc kostelů, kde se rádi zapojíme v programu chystaném pro veřejnost a 17. června vyrazíme na pouť schól na sv. Hostýn. V červnu nás čeká ještě vystoupení na farním dnu a pak samozřejmě v létě děti vyrazí s týmem vedoucích na farní tábor.

Pokud máte ve svém okolí dítko od 4 let, neváhejte ho pozvat do schůlčičky a do spolča. Scházíme se pravidelně v pátek, od 16:00 do 17:00 navčíváme schůlčička s tím, že jednou za 14 dní končí zkouška už v 16:30 a následuje schůzka spolča.

Na nové posily našich řad se těší a o modlitbu prosí

Eliška

PŘÍTELI MŮJ

Příteli můj, ať jsi kdokoliv, prosím postůj a poslyš, co mám na srdci.

Bůh ve své dobrotě nám – tobě i mě – poslal Pána našeho, který tolik touží celý se ti darovat. Bůh ti seslal i toho, jehož ruka se tě dotýká od kolébky až po poslední vydechnutí na této zemi. Kněze. Proto ať se ti tvůj pastýř zdá být jakýkoliv, měj ho vždy v naprosté úctě a buď mu vždy vděčen, že tu chce být pro tebe. Protože on mohl cokoliv... Plný různých talentů, tužeb i přání, vše obětoval. Měl větší lásku ke Kristu než ke světu, aby tu byl vždy připraven pro tebe. I v čase smutku, vlastní nemoci a

bolesti, je tu stále připraven přivolávat pro tebe Krista a Jeho živého ti předávat v tom malé kousku chleba. Denně se i za tebe modlí, aniž si to uvědomuješ, a přináší požehnání a ochranu tvé rodině i obci.

Drahý příteli, chci tě jen poprosit o jedno. Ať tvá ústa nikdy neposuzují tohoto služebníka Božího. Ať ho nehaní tvé myšlenky. Tak jako my potřebujeme jeho, on stejně potřebuje nás. Naši modlitbu, moji i tu tvou, ano, právě i tu tvou. Když můžeš, ruku podej ku pomoci, pozvi ho do svého domu, přizvi ke stolu. Je vzácný, ať je jakýkoliv, protože je Kristův a jen skrze něho, jeho ruce, jeho srdce a ústa k tobě přichází sám Bůh.

Není to samozřejmost. Já už to vím. A za veškeré dobro a požehnání pro naše kněze se modlím.

L. H.

Člověk, který nic neriskuje, se možná vyhne utrpení a svízelm, ale nedokáže se poučit, cítit a měnit se, růst, milovat a žít.

(L. Buscaglia)

TO MÁME MLÁDEŽ!

Na faře v Miloticích se 24.-25. března uskutečnila přespávačka #BE_THERE pro mladé z II. stupně ZŠ kyjovského děkanátu, na které se setkalo na osmdesát mladých – 40 účastníků (šest z Kyjova) a téměř 40 vedoucích (osm z Kyjova). Program, který jsme pro děcka připravili, obsahoval celovečerní páteční hru na zámecké zahradě. Během hry se mladí potkali s mnoha světci a vyzkoušeli si činnosti s nimi spojené – např. u sv. Metoděje překládali část Proglasu, sv. Ondřejovi pomáhali s živým kaprem, u sv. Anežky se naučili

základům první pomoci a se svatým Jakubem se projeli na raftu na zámeckém rybníce.

Během sobotního programu s P. Janem Liškou, kaplanem pro mládež, probrali téma svátosti smíření a nazdobili si své vlastní velikonoční paškály. Společně s místními farníky jsme také oslavili dvě mše svaté. Od účastníků máme jen kladné ohlasy, což je pro nás tou největší odměnou.

1. dubna vyjela čtyřicítka mladých opět z celého děkanátu na Arcidiecézní setkání mládeže do Zlína. Program byl velmi pestrý – od katecheze a mše svaté s otcem arcibiskupem Janem přes průvod do centra Zlína až po muzikál kroměřížských nadšenců s názvem Až na smrt. Jsme rádi, že ke stálé partě mládežníků se také přidali noví známí z přespávačky v Miloticích.

V sobotu 8. dubna se ve farním sále v Kyjově uskutečnila další schůzka spolča, která byla tentokrát obohacena o účast P. Josefa Mikuláška. Promítal se film Pí a jeho život, po kterém následovala diskuze právě s otcem Josefem. **Na co se ještě můžete těšit?**

Každých 14 dní v sobotu od 16:00 se na kyjovské faře schází skupina mladých od 14 let v děkanátním spolču. Nejbližší schůzka se uskuteční 22. dubna. Srdečně mezi sebe zveme všechny mladé, kterým chybí možnost sdílet své zkušenosti s vírou v dobrém kolektivu. Na programu spolča bývají jak duchovní témata zpracovaná jednotlivými členy spolča nebo P. Janem, tak společná diskuze či odreagování při hře.

Všechny informace jsou pravidelně aktualizovány na facebookové stránce Kyjovský děkanát – mládež. Sledování této stránky získáte přístup nejenom k fotkám z událostí, ale především